

Εἰς τὴν πόλιν Μακτία τῆς Τύνιδος, κατὰ τὴν ἐξερευνησιν τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἀνευρέθη πλοῖον πεπαλαιωμένον ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Ἐντὸς αὐτοῦ ἀνευρέθησαν αἱ ἐξῆς πολυτιμώταται ἀρχαιοτάτες προελεύσεως ἐλληνικῆς :

Ἀγαλμάτιον παριστάνον τὸν Βάχχον καὶ ἐν τῇ Ἀριάδῃ, ἑτέρα δύο παριστάνοντα δαδούχους, τέσσαρες κίονες Ρωμαϊκοῦ ρυθμοῦ, τὰ ἀγαλμάτιον τῆς κυνέγιδος Ἀρτέμιδος, τέσσαρες κεφαλαὶ Σατύριων, ἑτέρον ἀγαλμάτιον παριστάνον γυναῖκα κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παιδίου, τέσσαρα δοχεῖα, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπιγραφαὶ τινες, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐν λόγω πλοῖον εἶχεν ἀποπλεύσει εἰς Ἑλλάδος καὶ κατηυθύνετο εἰς Τύνιδα.

Αἱ ἀνωτέρω ἀρχαιοτάτες προέρχονται ἐκ Κορίνθου καὶ ἐσυλλήθησαν ἐκείθεν πρὸ 2 χιλιάδων ἐτῶν.

*

Μία νέα Ἀλάμβρα ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἰσπανῶν ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολόγων εἶνε μέγιστον διὰ τὴν ἀπορρόκτικον ἀνακάλυψιν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ Ἀμερικανὸς ἑκατομυριοῦχος, κ. Πιέρρου, περιοδεύων εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἤκουσε παρὰ τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς πόλεως Ρούδας, ὅτι εἰς τὰ περίεξ τῆς πόλεως ὑπῆρχε παλαιὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ἤτο γνωστὸν ὡς «τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μαυρηπανοῦ βασιλέως.» Ὁ Ἀμερικανὸς ἠγόρασε τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα, καὶ κατ' ἔτος ἐπεσκεπτετο τὴν ἀρχαιολογικὴν ἰδιοκτησίαν του. Ἐνῶ ἐσχάτως ἐργάζεται ἀπέξεον τὰ παλαιὰ καὶ ἐρωτηδιῶντα κονιάματα τῶν τοίχων ἐνὸς δωματίου, ἀνεκάλυψαν κάποιον αὐτῶν λαμπρᾶς τέχνης μωσαϊκᾶ. Ὁ ἑκατομυριοῦχος ἔμεινε κατὰπληκτος, ὅτε ἀνεκαλύφθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ δωμάτια ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ κονιάματα ἡ αὐτὴ τέχνη καὶ ὅτι ὁ θρύλις κατὰ τὸν ὅποιον τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα ὠνομάζετο ἀνάκτορον τοῦ Μαυρηπανοῦ βασιλέως δὲν ἦτο ἀβάσιμος. Ἡ αὐτὴ τέχνη παραιοσύνη καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τῶν δωματίων, καὶ γενικῶς πιστεύεται ὅτι πρόκειται περὶ νέας τινὸς Ἀλάμβρας.

*

Ἐν τῇ ἐνταῦθα Αὐστριακῇ ἀρχ. σχολῇ ὠμίλησε τῇ 30 Δεκεμβρίου ὁ κ. Πρεμερστάιν περὶ τοῦ Ροβέρτου φῶν Σνάϊνερ, οὗ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον, ὁ δὲ κ. Όθων Οὐάλλερὸς ὠμίλησε περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν γενομένων εἰς τὰ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως κατακείμενα ἀνάγλυφα.

*

Ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἀγγλικῇ ἀρχ. σχολῇ ὠμίλησεν ὁ κ. Δῶκινς περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῶν τῆς σχολῆς ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Σπάρτῃ. Ὁ κ. Θόμψον ὠμίλησε περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ἱστορίας τῆς Σπάρτης. Ἀκριβῆ περιλήψιν ἀμφοτέρων τῶν ὁμιλιῶν θὰ δώσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

*

Ἀνευρέθη ἐντὸς ἀγροῦ ἐν Ἀμαρουσίῳ ὑπὸ χωρικοῦ ἀνάγλυφον Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, παριστάνον λέοντα, οὗ ἄλλεῖπουσιν οἱ πόδες καὶ ἡ οὐρά.

Μαθήματα διακοσμητικῶν τεχνῶν, ἧτοι cuir decoupé, insisé repoussé, metaux repoussés, pyrosculpture κλπ. δίδονται εἰς μαθητριάς ἀπὸ καλλιτέχνιδα εἰδικῶς σπουδασασαν ἐν Ἐδρώπῃ. Ἐργαστήριον Ν. Γεωργαντῆ, λεωφόρος Ἀκροπόλεως.

Ν. Γ. — Ἀκριβῶς αὐτὸ συμβαίνει. Ἴδου τι διηγείται ὁ Βῶλανδ περὶ Ἀθῆρητιῶν. «Κάποτε ἠγόρασαν μίαν πολὺ καλὴν ἐλεφαντίνην Ἀφροδίτην, ἧς ἐλέγετο ἐν ἀπὸ τὰ θαυμαστά τοῦ Πραξιτέλου ἔργα. Εἶχε περίπου πέντε ποδῶν ὕψος καὶ ἔπρεπε νὰ βασισθῇ ἐπάνω εἰς βωμόν τινα τῆς Θεᾶς· ἀλλ' ὅταν ἐβῆσεν εἰς τὴν πόλιν τὸ καλλιτέχνημα, ὅλη ἡ πόλις τῶν Ἀθῆρων ἔμεινεν ἐκστατικῆ ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς Ἀφροδίτης τοῦ· διότι ἦσαν, καθὼς ἐνόμιζον, ὁρεῖς κριταὶ καὶ μέχρις ἐνθουσιασμοῦ φίλοι τῶν τεχνουργημάτων. «Εἶνε πολλὴ καλὴ», ἐφώναζαν ἐκ συμφώνου ὅλοι «καὶ δὲν ἀρμόζει νὰ βασισθῇ εἰς ταπεινὸν τόπον· ἀριστουργήμα τὸ ὅποιον προξενεῖ εἰς τὴν πόλιν τόσον πολλὴν τιμὴν καὶ ἠγοράσθη μὲ τόσον πολὺ ἀργύριον, πρὶν νὰ βασισθῇ ἐν ὑψηλότατον τόπον, πρὶν εἰς αὐτὸ νὰ πίπτῃ εἰς τὴν ὄρασιν τῶν εἰς Ἀθῆρον εἰσερχομένων ξένων». Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν θαυμάσιον στοχασμὸν τῶν ἔστησαν τὸ μικρὸν, εὐεῖδες ἀγαλμα ἐπάνω εἰς ὀβελίσκον ποδῶν ὀγδοήκοντα καὶ μόνον ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνη τις ἐὰν τὸ ὄρωμενον παρίστανε τὴν Ἀφροδίτην ἢ καμμίαν Νηρηίδα, ἐν τούτοις ἠνάγκαζον τοὺς ξένους νὰ ὁμολογῶσιν ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦτο νὰ ἴδῃ τις ἀγαλμα τελειότερον.

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ ἂν στηθῇ ὁ ἀνδριάς τοῦ Παλαιολόγου ἐπὶ τοῦ Ἀρδητοῦ ἂν καὶ δὲν πρόκειται περὶ ἀριστουργήματος τέχνης...

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Προκηρύσσεται Ἀθερῶφειος Δραματικὸς διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφὴν πρωτοτύπου δράματος ἔχοντος ὑπόθεσιν Ἑλληνικὴν, ἀρχαίαν ἢ νέαν, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὁρους :

1 Ἔργα εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ τὰ ἀναβιβασζόμενα ἐπὶ σκηνῆς ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι 31 Αὐγούστου 1910.

Ὅδδὲν ἔργον ἐκ τῶν ἡδῆ ἐκδοθέντων ἢ παρασταθέντων εἶνε δεκτὸν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

2. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετὰσχῶσιν τοῦ διαγωνισμοῦ ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι διὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ὁδείου εἰς τὴν Ἀγωνόδικον Ἐπιτροπὴν δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐν Ἀθήναις πρώτης παραστάσεως τοῦ ἔργου τὸ χειρόγραφον, νὰ καταστήσωσι δὲ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γνωστὴν τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως εἰς τὴν Ἀγωνόδικον Ἐπιτροπὴν.

3. Ἡ Ἀγωνόδικος Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μελῶν ἐκλεχθησομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1910.

4. Ἡ Ἐκθεσις τῆς Ἀγωνόδικου Ἐπιτροπῆς θέλει ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τοῦ Βισηγητοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1910.

5. Εἰς τὸ βραβευθησομένον ἔργον θέλει ἀπονεμηθῇ 2,000 δραχμῶν ἄλλον· κατ' ἐκλογὴν δὲ τοῦ συγγραφέως θέλει ἐκδοθῇ τοῦτο ἐπιμελεῖα καὶ δαπάνη τοῦ Συλλόγου εἰς χίλια ἀντίτυπα ἐκχωρούμενα εἰς τὸν συγγραφέα, ἢ θέλουσι δοθῇ εἰς αὐτὸν 500 δραχ. ἐπὶ πλέον.

6. Ἐὰν δὲν ὑποβληθῇ οὐδὲν ἔργον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ δὲν κριθῇ οὐδὲν τῶν υποβληθέντων ἄξιον τοῦ βραβείου, δύναται ἡ ἐπιτροπὴ δι' ἡτιολογημένης αὐτῆς ἀποφάσεως ν' ἀναβάλῃ τὸν διαγωνισμὸν διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηῶν

Γ. Ν. Νάζος